

TÖMÖR BÚCSÚLEV.

*Álszentség, vakság, kapzsiság –
rút célok, aljas taktikák [...]*

Leírni, milyen e szintér,
ahhoz szegényes a szótár –
jó Anyám, ki kínban szültél,
hogy mire, arról nem szóltál.
Elmésen szívat az élet:
ernyőm a zivataré lett,
elsodort a vihar mindent –
kint is kín s gyász minden, mint bent,
mint kit nem ér soha fényjel,
úgy vagyok én a reménnyel.
A földi lét csupa córesz;
magába szippantott – jó hecc!
Ez minden esélyem: ITT, MOST.
(Figyelj, mert most váltunk ritmust!)
Nyakig benne már, mit szóljak?
„Nincsen rajta csokiszórat...”
– – Távozásnak ejtem szerét,
mint ki végzett, s csendben lelép.

HESS EL, SZABADSÁG!

HAGYJ KÖVETNEM TRENDET!

*„akkor a vezér [...] lehajtotta a fejét, aztán felemelte, és egy olyand, de olyand
szép beszédet tartott, amelyet még soha, állapították meg később a Bikerben,
mivel a szokott témák mellett, hogy testvériség meg eszme meg az igaz ember
meg a veszteség, most behozta azt is, hogy haza, és olyand, de olyand szépen
beszélt, na, erről a hazáról, hogy komolyan mondom, mondta a Bikerben Dzsé-Ti,*

azt hittem, ott helyben elbőgöm magam, és erre nagyon helyeseltek a többiek, és bólogattak és hümmögtek, és fogták a korsót a Bikerben, mert szép volt, olyan szép az a rész a hazáról, amelyet még nem, bólogattak, de többet erről nem nagyon lehetett mondani, úgyhogy előbb-utóbb mindenki felnézett a bejárat feletti sarokba, mert a tévén a Valóvilág kettő ment” (Krasznahorkai László: Báró Wenckheim hazatér)

Béke-hűtötte vérünk lomhán keringél.
Védsejtjeink fogjanak talán tenni értünk?!
Duruzsolják, hogy pucánkba' nincs vér –
Hogy néznek majd, ha vállat vállhoz!., s döng a léptünk!

Hisz ellenünkre tör annyi galád –
Számoljunk már le énünk rosszabb felével!
Ne vedeljük a szabadság lötty-italát!
Sose feledjük, minő bűn a kétely!

Vágy s szó rég együtt már buzgó imánkhoz.
Éket vernél közénk, újat latolva!?
Boldog népet egy cél nélkül ki látott??

Ne ontson egyikünk se hitvány szóvirágot!
Özönöljünk a hasznosság-akolba –
Ládd, segít ebben néhány jólirányzott!